

Kiire

Joulukiireiden aikaan jarrumies pysähtyi miettimään tuota kiireen käsitettä ja todellista olemusta. Mitä enemmän sitä mietti, sitä enemmän siinä ilmeni outoja piirteitä. Ei ehkä kiireessä sinänsä, vaan ennen muuta niissä ihmisissä, joita tämä kummallinen ominaisuus pysyvästi vaivaa. Jarrumies on nimittäin havainnut, että kiire kasautuu. Ensinnäkin se pesiytyy johonkin tai joihinkin ihmisiin ja sen jälkeen se kulkutaudin tavoin leviää organisaatiossa saavuttaen lopulta kaikki ne ihmiset, joilla ei ole sitä vastaan jotain luontaista vastustuskykyä. Luonnollista toki on se, että jokainen ihminen välillä sairastuu hetkelliseen kiireeseen, aivan kuin hän voi sairastua flunssaan. Nykyisin kuitenkin kiire on jo lähes vakavasti otettava kansantauti. Huolestuttavinta asiassa on se, että jatkuva kiire on samanlainen itse aiheutettu sairaus kuin alkoholismi. Alkoholismin kohdalla tilanne on vain sikäli helpompi, että sen aiheuttaja tunnetaan eli persous viinalle. Lisäksi alkoholismiin kuuluu sellainen sairastuneen kannalta armollinen seikka kun pakkohoito. Kun siis riittävästi luitraa, niin järjestelmä ohjaa hoitoon. Kiireen osalta tilanne on astetta vaikeampi, koska sen perimmäistä aiheuttajaa ei tiedetä, ellei sitten rohkeasti uskalleta olettaa sen johtuvan a.o. yksilön tehottomuudesta ja ammattitaidottomuudesta asioidensa hoidossa. Erityisesti tämä viimeksi todettu syy vaivaa johtoportaassa työskenteleviä usein nuorehkoja henkilöitä, joiden tehokkuus- ja ammattitaitokäsite on pahasti harhautunut.

Jarrumies mietti tosissaan, mikä on kiireen vastakkainen sana. Kiireettömyys ei sellaisenaan kuvaa mitään. Laiskuuden vastakohta on ahkeruus, jolla ei sinänsä ole mitään tekemistä kiireen kanssa. Aikansa mietittyään jarrumies päätyi vastasanaan – tehokkuus. Suomen viisas

kansa on tämän tosin jo todennut aikoja sitten lanseeraamalla hienon sanonnan: Hosumalla ei tule kuin kusipäitä...

Kiireen vaivaamat ihmiset ovat itse asiassa työnantajalle todellinen riski. Erityisesti jos he ovat päättävässä asemassa. Mietitään, mitä kiireestä seuraa:

1. Myöhästyttään tapaamisista tai kokouksista.
2. Joudutaan lähtemään pois ennen tilaisuuden loppua.
3. Perutaan oma osallistuminen viime tipassa.
4. Perutaan kokonaan tapaamisia viime tipassa.
5. Siirretään sovittuja tapaamisia mielin määrin allakassa eteen tai taaksepäin.
6. Löydetään seuraava tapaamisajankohta asiaa selvittämättä jossakin kaukaisessa tulevaisuudessa.

Edellä kuvattu lista tosin liittyy niinkin vähäpätöisiin asioihin kuin tapaamisiin asiakkaiden, yhteistyökumppanien, työtovereiden tai alaisten kanssa. Toki on myönnettävä, että edellä kuvatut ryhmät eivät ole millekään organisaatiolle erityisen tarpeellisia... Tässä kohdassa on syytä todeta kiireen viime aikoina lisääntyneen erityisesti virkamieskunnassa, missä erityisesti ns. ulkopuolisilla tahoilla ei ole juurikaan merkitystä...

Vielä edellisiä kohtia vakavampana kiireen aiheuttamista riskeistä pidän sitä, että:

- A. Ei ehditä valmistautumaan tapaamisiin ja miettimään mitä minä siellä teen ja mikä on minun mielestäni perustellusti tärkeätä.
- B. Ei ehditä itse tekemään perusteltuja avauksia keskusteluille, joiden tarkoituksena on kehittää omaa organisaatiota tai yhteistyötä em. tahojen kanssa.
- C. Ei ehditä rauhallisesti miettimään, mikä on oman tehtäväni edustamani

ryhmän kannalta parasta ja viisasta.

- D. Ei ehditä viisaasti välttämään karikoita ja vaikeuksia etukäteen vaan uskotaan, että oman ennennäkemättömän älyn voimalla selvitetään kaikki karikat ja vaikeudet työtä ja kustannuksia säästämättä sen jälkeen kun on kiville ensin menty.

Todellisessa työelämässä em. neljä kohtaa tulevat ennen pitkää olemaan monelle organisaatiolle turmiollisia.

Jarrumies myöntää vanhetessaan hymyilevänsä yhä enemmän sisäänpäin seurattessaan tätä nuorten päälliköiden ja johtajien epätoivoista taistelua aikaa vastaan. Taistelua, jossa voittaja on lopulta aina aika ja häviäjänä uupunut ja ennen aikojaan väsähtänyt joukko entisiä kiireisiä johtajia.

Suomalaisten suuri kansanjohtaja **Urho Kekkonen** nimesi aikoinaan erään kirjoitelmansa: ”Onko meillä malttia vaurastua.” Kas siinä viisas mies.